

ffuende vidt og bredt ud over Verne og er — som jeg med et passende Udtryk troer at kunne kalde det — skamffjændet. Det er i den Grad skamffjændet, at man har maattet holde Blikket borte fra, hvad der dog skulde være Hovedpunktet, at nyde Omgivelsesnes Skjønhed. Nu er der fra Bestyreren for de antiquariske Mindesmærkers Bevaring kommet denne Skrivelse; han har været dernede og har havt en ung Architect med sig, som af Interesse for Sagen har renonceret paa at faae nogen- somhelst Godtgjørelse for sit Arbejde; de have i Fællesskab udkastet en Plan, hvorefter Taarnet vilde kunne reises paa en saadan Maade, at det i Mod sætning til den Skamffjændethed, hvormed det nu staaer, vilde komme til at blive en sand Prydelse, og der saaledes dog vil blive et Glimt tilbage af den tidligere Situation, af den Glands, som den gamle Borg tidligere har kastet over Egnen. Der er selvfølgelig ikke tænkt paa nogen heel Opførelse af Ruinen eller paa nogen Forandring i hele Situationen, man vil holde sig udelukkende til dette Taarn, som er af overordentlige Dimensioner baade med Hensyn til Omfang og Høide, saaledes at man lader hele den ydre Side faae en passende Mensning og Beklædning og giver det et tilstrækkelig forsvareligt og betryggende Gulv, da man herfra har den skønneste Udsigt over hele Omegnen til alle Sider. Dernæst vil man kaste en passende og tilstrækkelig Beklædning for Toppen og Spidsen deraf, som har været i fuldstændig slet Tilstand i lang Tid, og hvorigjennem Sne og Regn er trængt ind, saa at alt det Dvrige derved er blevet ødelagt, og med Hensyn til hvilket det først og fremmest er nødvendigt, at der værnes derimod. Her er nu først dette, som maa erkjendes for i høj Grad oeconomic, først og fremmest, at en Architect ikke tager noget for sit Arbejde — det troer jeg maa kaldes meget oeconomic — dernæst at man indskrænker sig alene til dette Taarn og ikke tager noget Andet med, og at man holder sig til at kaste en tilstrækkelig betryggende Opgang, saa at man uden Livsfare kan komme op for at nyde den overmaade skønne Udsigt — det maa vel ogsaa finde Anerkjendelse — og at man vil have et Tag paa Taarnet, maa vel

ogsaa kaldes i højeste Grad oeconomic, thi uden dette kunde det Dvrigt ikke hjælpe. Men nu skal jeg indrømme, nu begynder der at vise sig hos Bestyreren nogle Interesser, som maaskee ikke ere ret oeconomiske, idet han nemlig, som en Mand, der har Blikket henvendt paa de gamle Tidens Herligheder, — han har jo seet saameget deraf baade her og andetsteds — faaer der noget luxuriøse Idee, at det først kunde blive fuldstændigt, naar man fik et Kobbertag. Dette troer jeg har staaet slemme med hos det ærede Udvalg, som ikke engang vil formildes ved et Blytag, der kunde træde istedetfor, — thi det er ogsaa for kostbart, men man har tænkt paa, at et almindeligt Tegltag eller i det Højeste et Skifertag kunde benyttes her. Der er det imidlertid, at det ikke alene er den historiske, antiquariske og æsthetiske Sands, som stiller sig imod dette Skifertag, men det siges, at man saa maaskee til Syvende og sidst hellere maatte spare dette Beløb af 2,000 Rd., da det vil vise sig ikke stiftet til Opnaaelse af Formaalet, nemlig at beskytte dette Taarn fra oven; thi Baldemarstaarnet hører til de meget exponerede Bygninger, som trænger til at faae en anden Tagbeklædning end disse Tegl, og som maaskee nødvendig maa have denne Kobberbeklædning, som i Belysning af Altfensolen tager sig ganske anderledes ud end et Blytag, og som vistnok ogsaa foruden den æsthetiske Side har det Durable for sig. Saa komme vi til den yderste Top, hvor man uægtelig er naaet til det Luxuriøse, nemlig at ville have en Gulbgaas. Dette har Udvalget fundet var for meget af det Gode; men der er dog ikke forlangt, at den skulde være masiv. Man kan nu under dette Begreb indfatte Meget, man kan f. Ex. til Syvende og sidst komme til en Gulbgaas, der ikke evaluerer mere end et Par hundrede Rigsdaler, og den skal dog være af en vis Størrelse for paa en Høide af 40 Alen — thi Taarnet er saa høit — at kunne sees; der maa altsaa være sigtet til et andet Stof end det rene Guld, for at det kan være en Gaas, der kan tage sig ud, idet han har fordret et mindre Beløb; maaskee det ikke engang er nødvendigt at forgylde den, det skal jeg ogsaa lade staae hen, thi dette